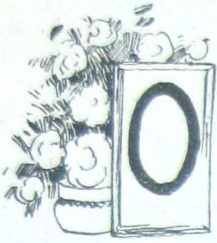

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ RAUL AUERHEIMER

Ο ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ ΤΩΝ ΚΗΔΕΙΩΝ

Σεβερέν, ο εργολάβος των κηδειών στη μικρή πόλι του "Εμπενμπρουν, ήταν ένας ύψηλός, ανδρικός κάμμος, κάμμος ξηγηταριάς, υγιέστατος και καλοστεκούμενος.

Προτού γίνει εργολάβος κηδειών, ήταν ταβερνιάρης, και μόλις πριν από ξηη χρόνια είχε διαδεχθεί τον γυναικάδελφό του, που πέθανε σ' αυτή τη δουλειά. Στην αρχή δεν ήξερε ποιά από τα δύο επαγγέλματα να προτιμήσει. Μά όταν έβλεπε τα «βίβλια» του μακαρίτη γυναικάδελφου του

άντελφη πώς τα κέρδη του ως εργολάβου θα ήταν πολύ ανώτερα από τα κέρδη του ως ταβερνιάρη. "Εκλείσει λοιπόν την ταβέρνα κ' έγκατεστάθηκε στο μαγαζί του μακαρίτη. Προεδρτικός καθώς ήταν, έκανε άμεσως εκεί ριζικές τροποποιήσεις. Φρεσκοχρωμάτισε το μαγαζί, ανανέωσε τις στολές των υπαλλήλων, πούλησε τα παλιά γέρικα αλλογα των νεκροφόρων κ' αγόρασε νέα, κρέμασε πάνω στην πόρτα μια μεγάλη πινακίδα με χρυσά γράμματα και θερνίκωσε τις νεκροφόρες, ώστε να φαίνονται σαν καινούργιες. "Επί πλέον έκανε και μια μεγάλη καινοτομία. Διαίρεσε τις κηδείες σε κηδείες πρώτης, δευτέρας και τρίτης τάξεως. "Ο μακαρίτης ο γυναικάδελφος του, είχε παραμελήσει τη δουλειά κ' έτσι, όταν πέθανε κανένας πλούσιος οί συγγενείς του προτιμούσαν να μεταφέρουν το νεκρό στην πρωτεύουσα για να κηρευθώ εκεί αξιοπρεπώς.

"Ο Σεβερέν εβρίσκε, πώς αυτή η συνήθεια ήταν προσβλητική τόσο για την πόλι του "Εμπενμπρουν, όσο και για την δική του αξιοπρέπεια. Σάν προβλεπτικός άνθρωπος που ήταν, κατάλαβε πώς έπρεπε να γίνει κοινωνικός, να «δημιουργήσει σχέσεις» για να επιτύχει στο νέο επάγγελμά του. "Όταν λοιπόν δεν είχε δουλειά, άφηνε τη γυναίκα του στο μαγαζί κ' αυτός πήγαινε στο δημόσιο περίπατο ή στο καφενείο.

Το "Εμπενμπρουν ήταν ιδεώδης τόπος για τους ζεστούς καλοκαιρινούς μήνες και πολλοί ξένοι παραβέρριζαν εκεί. "Αλλά αυτούς ο Σεβερέν δεν τους λογάριάζε καθόλου. Τί τον ένδιεφεραν αυτοί οι παραβέρριζοντες, οί όποιοι ήταν συνήθως άνθρωποι γεροί και περαστικοί. Αυτοί που τον ένδιεφεραν, ήταν οί ντόπιοι. Είχε γνωριστεί με τους υπηρέτες όλων των άρχοντικών σπιτιών του τόπου. "Αναλόγως της κοινωνικής θέσεως των πελατών του, πλήρωνε στους υπηρέτες—για τη μεσιτεία τους—έντε, οκτώ ή και δέκα φιορίνια, όταν του έβασφάλιζαν κάμμια κηδεία. "Ετσι ήταν θέβαιος, πώς μόλις πέθανε κανένας «όφέντης», οί υπηρέτες θα έσπευδαν να συστήσουν στην οικογένεια τον «καλύτερο εργολάβο κηδειών του τόπου, τον κ. Σεβερέν».

"Ως τώρα, η δουλειά πήγαινε περίφημα! Στά κατάστιχα του κ. Σεβερέν, τα όποια κρατούσε η γυναίκα του, υπήρχε το όνομα ενός συνταξιούχου προέδρου του "Ανωτάτου Δικαστηρίου, ενός ανώτερου άξιοματικού—συνταξιούχου κ' αυτού—και ενός ευπατρίδου! Μάλιστα, ενός άριστοκράτου! Κι' από την ημέρα που ο Σεβερέν έλαβε την τιμή να κηρευθώ μια τέτοια «έξοχότητα», δεν όνειρευόταν πειά παρά πώς να θάψη δούκας, μαρκησίους ή κόμητας!

Μιά μέρα, ο κ. Σεβερέν στάθηκε μπροστά σε μια κομψή βίλλα και μ' ένδιαφέρον παρακολούθησε τη μετακόμιση που γινόταν εκεί. Ζήτησε άμεσως πληροφορίες κ' έμαθε πώς οί νέοί ένοικοι της βίλλας δεν έπρόκειτο απλώς να παραθερίσουν, αλλά να κατοικήσουν μόνιμος. "Ο νέος ένοικιαστής της βίλλας ήταν ένας κόμης, που είχε χωρίσει από τη γυναίκα του και συζούσε με μια νεαρή κοίδη. "Ο κόμης "Αλμπερτίνι, έτσι τον έλεγαν, ήδινάνδο, τον υπηρέτη του.

"Από κείνη την ημέρα ο εργολάβος παρακολουθούσε με ένδιαφέρον, ό,τι γινόταν στη βίλλα. Κάθε Κυριακή, κατά το θραδάκι, συναντούσε τον φερδινάνδο στο καφενείο και καθόταν ώρες όλόκληρες κουβεντιάζοντας μαζί του. Πέρασε το καλοκαίρι και με τα πρώτα κρύα ή κατάστασις της υγείας του κόμητος χειροτέρευσε. "Αναγκάστηκε τότε να φύγει μόνος του για την "Ελβετία, αφήνοντας τη Σάσα, τη φίλη του, μόνη της στο "Εμπενμπρουν. Κ' επειδή ο κόμης δεν ήταν εκεί για να την συνοδεύη στο πιάνο, έφερε έναν πιανίστα για να την «ακομπανιάρη». "Αλλά ο κόμης χειροτέρευσε αντί να καλύτερεύ-

στη κ' έσπευσε να ξαναγυρίσει στο "Εμπενμπρουν. Φυσικά ο πιανίστας ήταν περιττός πειά κ' έφυγε. "Όποτε μπορούσε, ο κόμης συνώδευε στο πιάνο το θείο τραγούδι της άγαπημένης του!

Μιά ημέρα ο κ. Σεβερέν είπε στον φερδινάνδο: —Μη ξεχάσης, φίλε μου, όταν έλθει η στιγμή να με συστήσις, θά πάρης δέκα φιορίνια...

"Ο φερδινάνδος σηκώθηκε δυσαρεστημένος από την προσβολή και χωρίς ν' άπαντήσει βγήκε από το καφενείο.

Την επομένη Κυριακή, ο Σεβερέν κ' ο φερδινάνδος συναντήθηκαν όπως πάντοτε. "Ο Σεβερέν έμαθε, πώς το προηγούμενο θράδυ, ο κόμης λιποθύησε ενώ έπαιζε πιάνο. "Εστειλαν να φέρουν τον γιατρό και για μια στιγμή φοβήθηκαν πώς πλησίαζε το τέλος... "Ο Σεβερέν τότε διέκοψε τον φίλο του, λέγοντας: —"Αν κάνεις αυτό που σου είπα, θά πάρης δεκατέσσερα φιορίνια!

"Όπως και την προηγούμενη φορά, έτσι και τώρα, ο φερδινάνδος σηκώθηκε κ' άγανακτισμένος από την προσβολή, έφυγε από το καφενείο. "Η αυτή σκηνή επανελήφθηκε την επομένη Κυριακή και την μεθεπομένη. "Όσο χειροτέρευε η κατάσταση του κόμητος, τόσο ο Σεβερέν ανέβαζε τη μεσιτεία. "Εφθασε να προσφέρη στον φερδινάνδο είκοσι πέντε φιορίνια. Ποτέ δεν είχε πληρώσει τόσο μεγάλη μεσιτεία. "Ο φερδινάνδος κατάλαβε τότε πώς ο φίλος του δεν μπορούσε να προσφέρη περισσότερα κ' έδωσε το χέρι του στον εργολάβο:

—Σύμφωνοι! είπε. "Εχεις το λόγο μου!

"Εφθασε ο χειμώνας. "Ο φερδινάνδος δεν εύκαιρούσε πειά να πηγαίνω στο καφενείο. "Από στιγμή σε στιγμή περίμεναν το θάνατο του κυρίου του. "Ο Σεβερέν έντωμεταξύ πήγαινε κάθε μέρα στη βίλλα για να μάθη νεότερα. Μιά μέρα, που φυσούσε δυνατός βορρηάς και τα τελευταία κίτρινα φύλλα έπεφταν από τα δέντρα, ο Σεβερέν αναγκάστηκε να μείνη πολλή ώρα μπροστά στη βίλλα περιμένοντας να έλθω ο φερδινάνδος. "Εμαθε πώς ο κόμης ήταν πολύ άσχημα, πώς η Σάσα δεν τραγουδούσε πειά, πώς είχε παραγγείλει πένθιμες τουαλέτες και πώς ο γιατρός έλεγε ότι από στιγμή σε στιγμή ο κόμης θά πέθαινε.

Την άλλη μέρα ο Σεβερέν ξύπνησε με πυρετό και δυνατό θήχα. Είχε κρυώσει περιμένοντας ειδήσεις μπροστά στη βίλλα. "Η γυναίκα του έσπευσε να καλέσει τον γιατρό. "Ο Σεβερέν είχε πνευμονία και η θέσις του ήταν σοβαρά. "Ωστόσο, μόρεσε και ρώτησε τον γιατρό πώς ήταν ο κόμης. —Χμ! Καλύτερα... του άπάντησε εκείνος, νομίζοντας πώς ο Σεβερέν τον ρωτούσε από συμπόνια.

"Ο Σεβερέν άναστενάξε και δεν είπε τίποτε.

Την άλλη μέρα, η κατάσταση του Σεβερέν είχε χειροτερεύσει. "Ο γιατρός μάλιστα θεώρησε πώς ήταν καθήκον του να ειδοποιήση τη γυναίκα του.

—"Εχει κάνει τη διαθήκη του; τη ρώτησε. "Αν όχι, καλό θά ήταν να φωνάξετε τον συμβολαιογράφο. Δεν σάς κρύβω πώς η θέσις του συζύγου σας είναι κρίσιμη.

Την επομένη, ο Σεβερέν δεν ήταν πειά σε θέσι να ζητήσει νέα για την υγεία του κόμητος. "Ο άρρωστος άνέπνεε με δυσκολία.

—Φωνάξετε τον παπά! συμβούλευσε ο γιατρός.

Την ίδια συμβουλή είχε δώσει προητέρως και στην Σάσα για τον κόμητα.

"Όστόσο, ο κόμης "Αλμπερτίνι, νοιώθοντας πώς το τέλος του πλησίαζε, έστειλε να φωνάξουν τον συμβολαιογράφο και άφησε τη βίλλα του και τα έπιπλά της στην πιστή φίλη του.

Το απόγευμα έπεσε χιόνι πυκνό και σκέπασε όλη την πόλι μ' ένα λευκό, παγερό σάβανο...

"Ο παπάς από το σπίτι του κόμητος πήγε στο σπίτι του Σεβερέν.

—Πεθαίνει θυσιμένος στην άμαρτία! είπε ο παπάς, άγανακτισμένος, στην κ. Σεβερέν.

"Ο Σεβερέν κατώρθωσε ν' άνασηκωθεί στο κρεβάτι του. —Ποιός... πεθαίνει; τραύλισε.

—"Ο κόμης "Αλμπερτίνι! άπάντησε ο παπάς.

Τότε ο Σεβερέν με κόπο άνασηκώθηκε στο κρεβάτι του και μόλις επέστρεψε η γυναίκα του, η όποια είχε συνοδεύσει τον παπά ως την πόρτα, διέταξε με φωνή που έτρεμε από συγκλί-

"Ο Σεβερέν κατώρθωσε ν' άνασηκωθεί στο κρεβάτι του...

νησι;
—Είδοποίησε... νά... έτοιμασθή... κηδεία... πρώτης τα-
ξεως!

Καί άφού ειπε αυτά τά λόγια, ό κ. Σεθερέν έπεσε βαρύς ά-
πάνω στα μαξιλάρια του.

Ή κ. Σεθερέν έλασε όλα τά μέτρα της για νά έτοιμασθή
ή κηδεία άνταξία ένός κόμητος. Κατόπιν, ή άφροισιμένη σύ-
ζυγος, κάθησε κοντά στο κρεβάτι του άρρώστου, περιμένον-
τας καρτερικά τόν θάνατο του συντρόφου της ζωής της.

Τήν ίδια ώρα, στην κομψή θίλλα τών Άλμπερτίνη, ή ώραία
Σάσα έκλαιγε μέ λυγμούς πάνω άπ' τό νεκρό του φίλου της.

"Επειτ' από δύο ώρες, ό Φερδινάνδος έφθανε τρέχοντας στο
σπίτι του εργολάβου τών κηδειών.

—Πέθανε; ρώτησε ή κ. Σεθερέν.
—Ναί, και πρέπει νά μιλήσω άμέσως στον άνδρα σας.

Ή κ. Σεθερέν έμπασε τόν ύπηρέτη στο δωμάτιο του έτοιμο
θανάτου.

—Σεθερέν! ειπε σιγά ό Φερδινάνδος, πλησιάζοντας στο κρε-
βάτι του εργολάβου. Σεθερέν, φίλε μου! επανέλαβε πιό δυ-
νατά.

—Τί συμβαίνει λοιπόν; κύριε Φερδινάνδε; Μπορείτε νά το πη-
τε σέ μένα. Τό ίδιο είνε, ό άνδρας μου δέν αντιλαμβάνεται
πειά...

Ό Φερδινάνδος τότε ειπε πώς ειχε μείνει σύμφωνος μέ την
Σάσα ν' αναθέσουν στον κ. Σεθερέν την κηδεία του μακαρί-
τη. Άλλα την τελευταία στιγμή, ό συμβολαιογράφος άνήγγειλε,
πως κατά την έπιθυμία του κόμητος, τό σώμα του θα μετεφέ-
ρετο στην πρωτεύουσα για νά καη, στο κροματόριο.

—Νά καη ό νεκρός!... Τί κουτές ιδέες έχουν αυτοί οί πλου-
σιοι! ειπε ή κ. Σεθερέν άναστενάζοντας.

"Ενας ρόγχος άκούστηκε από τό κρεβάτι του έτοιμοθανά-
του. Ή κ. Σεθερέν έτρεξε κοντά του, έκανε νόημα στον ύπη-
ρέτη πως τό τέλος ειχε φτάσει κι' ένώ ό Φερδινάνδος έφευγε

σιγά-σιγά, ή κ. Σεθερέν άναψε μία
λαμπάδα, γονάτισε δίπλα στο κρεβ-
βάτι κι' άρχισε νά προσεύχεται. Ό
Φερδινάνδος ειχε φύγει, χωρίς νά
πάρη τά είκοσι πέντε φιορίνια.

Τήν άλλη μέρα, ή σορός του κό-
μητος μεταφέρθηκε σιδηροδρομικώς
στην πρωτεύουσα και ή κηδεία πρώ-
της τάξεως, πού ειχε παραγγελθή
γι' αυτόν, χρησίμευσε για την έκ-
φορά του μακαρίτη κ. Σεθερέν, έρ-
γολάβου κηδειών.

—Αυτά έχει ή ζωή! Ήπως θα έ-
λεγε ό κ. Σεθερέν...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΙΩΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ή γυναίκες είνε άσθενή πλάσματα, γιατί τό μόνο όπλο τους είνε ή
καρδιά τους.
Π υ θ α γ ό ρ α ς

Ή γυναίκες δέν είνε για τίποτε ίσπεύθους, γιατί και τά ελαττώματά
τους και τά παραστρατήματά τους και τίς ερωτοτροπίες τους, τά διδά-
σκονται από τους άνδρες.
Κ α Κ ο τ τ ι

Κατά κανόνα ή γυναίκες έχουν παραξενιές, παρά κλίσεις και όρξεις,
παρά πάθη.
Ν τ υ μ π ά τ ι

Ή γυναίκες καταστρέφονται άπ' την ευαισθησία τους και σώζονται
μέ την ερωτοτροπία τους.
Ά ξ α ι ς

Ή γυναίκα είνε ό φυσικός φίλος του άνδρός.
Ν τ έ Μ π ο ν ά λ ν τ

"Ό,τι κι' άν λένε ή γυναίκες, ή αλήθεια είνε ότι δέν στολιζονται για
κάνενα άλλο λόγο, παρά μόνον για ν' άρέσουν στο φίλο πού έχουν ή
προσπαθούν νά βρούν.
Ν ι ν ό ν ν τ έ Λ α γ κ λ ό

Ή γυναίκες πού παίζουν μέ τόν έρωτα, μοιάζουν μέ τά παιδιά πού
παίζουν μέ κοφτερά μαχαίρια. Είνε αδύνατον νά μη πληγωθούν.
Ά γ ι ο ς Γ ε ρ ά σ ι μ ο ς

Ή γυναίκα εκφράζει καλύτερα τίς επιθυμίες της μέ την σωπή, παρ'
μέ οιοδήποτε άλλο μέσον.
Τ α λ λ ε υ θ ρ ά ν ο ς

Τής γυναίκας τό όνομα είνε : Αστάρεια !
Β ύ ρ ω ν

Ή υπόληψη της γυναίκας είνε συνδεθε-
μένη αναπόσπαστα μέ τίς όρξεις της.
Β ω β ε ν α ρ γ κ ο ς

Ή καρδιά της γυναίκας είνε ένα καρά-
φι, πού κι' ό πιό άξιος κι' έμπειρος κατε-
τάνιος δέν μπορεί παρ'
νά χρονοκοπήσει κν-
θερώνοντας το.
Α μ ι λ τ ο ν

Ή γυναίκα συγχωρεί και τίς χειρότερες
πράξεις, όταν τίς προκαλεί ή όμορφιά της.
Λ ε σ ά ς

Ή γυναίκα εκείνη πού της κάνετε έρω-
τικές προτάσεις και δέν σας άπαντά μ' έ-
να ξηρό «όχι», αλλά κάθεται και συζητεί
μετά.
Α λ φ ρ έ δ ο ς ν τ έ Μ υ σ σ έ

Ή γυναίκες μοιάζουν μέ φρούρα, πού μόνο μέ μία παρατόλημ έφοδο
μπορείτε νά τά καταλάβετε.
Β ά κ ω ν

Ή γυναίκες δίνουν πάντοτε περισσότερα από εκείνα πού ύπόσχονται.
Τό αντίθετο συμβαίνει μέ τους άνδρες, πού πολλά ύπόσχονται και πολύ
λίγα δίνουν.
Α ρ σ έ ν Ο ύ σ σ α ι

Δέν πρέπει νά ζολακεύεσαι, γιατί σ' αγαπάει πολύ μία γυναίκα.
Π υ θ α γ ό ρ α ς

Πολύ λίγα πράγματα ξέρει για τίς γυναίκες εκείνος πού πιστεύει ότι
μπορεί νά κατακτηθή ή καρδιά της μέ άναστεναγμούς.
Β ύ ρ ω ν

Ή γυναίκες χρωστούν στους άνδρες τά περισσότερα ελαττώματά
τους, κι' οί άνδρες χρωστούν στις γυναίκες τά περισσότερα από τά προ-
τηρήματά τους.
Κ α Μ π ε ρ ν ι έ

Μία γυναίκα μπορεί ν' αγαπήσει έναν άνδρα, τόν όποιο μισεί, παρ'
όμως εκείνον πού δέν την ένδιαφέρει καθόλου.
Β . Ο ύ γ χ ω

Ή γυναίκες αισθάνονται μεγαλειότερη ευχαρίστησι άπ' τόν έρωτα πού
έμπνούν, παρ'
για τόν έρωτα πού αισθάνονται. Τό αντίθετο συμβαίνει
στους άνδρες.
Μ π ω σ έ ν

Ή καρδιά της γυναίκας είνε τό ενεργητικώτερο και τό δυνατώτερο
όργανο και για τό καλό και για τό κακό.
Ν τ έ Μ α ι σ τ ρ

Ό μεγαλειότερος έχθρός τών γυναικών είνε αιώτες ή ίδιες ή γυναίκες.
Ν τ υ γ κ λ ό ς

"Αν κάνετε πως ακολουθείτε μία γυναίκα, θα διτε
ότι απομακρύνεται από κοντά σας. "Αν κάνετε πως
φεύγετε μακριά της, θα σας πάρη τό κατόνιν. Γι' αυ-
τό, μπορούμε νά πούμε, ότι ή γυναίκα είνε ή σκιά του
άνδρός.
Α λ φ ρ έ δ ο ς ν τ έ Μ υ σ σ έ

ΕΥΘΥΜΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

Στό βιβλίο μας σκυμμένοι σοβαροί
Κάθε θράδου μελετούμ' εγώ και εκείνη
Μιά ιδέα της εβάλθηκε γερή
—Τό πιστεύετε;—δασκάλισσα νά γίνη!

Νύχτα 'μέρα τό βιβλίο δέν σφαλνά
Έλησμόνησε τίς τρέλλες, την δουλειά της.
Και σαν σμίξουμε τό θράδου άρχινά
Νά μου λήη στο φτερό τό μάθημά της.

Τί φιλότιμο κορίτσι! Τί καλό!
Θέλει όλα νά τά μάθη και σαν πρῶτα
Νά μη λήη τό καυμένο ντροπαλό
"Ότι γράφεται ό έρωσ, μ' άλλα γιώτα

Στό βιβλίο μας σκυμμένοι σοβαροί
Κάθε θράδου μελετούμ' εγώ κ' εκείνη...
Μιά ιδέα της εβάλθηκε γερή
—Τό πιστεύετε;—δασκάλισσα νά γίνη!

Μά αυτό της 'Αφροδίτης τό παιδί
Πούχει σύμβουλο την τρέλλα και άργία
Δαιμονίζεται και σκάει σαν σέ 'δη
"Ότι χάνεις τόν καιρό σου στα βιβλία.

Τί μεγάλη, φοβερή άναποδιά!
Για βιβλία μία πεντάρα δέν ξεοδιάζει
Για βιβλίο ξέρει μόνο την καρδιά
Πού κει μέσα κανεις όλα τά διαβάζει.

Και για τούτο, κει πού είμαστε σκυφτοί,
Μέ τό μάτι καρφωμένο στο βιβλίο
Νά σου κι' έρχεται, μäs πιάνει άπ' τ' αήτι
Κι' άρχινά νά μäs μαλώνη και τους δύο.

Φεύγουν όλα στη στιγμή τά σοβαρά!
Πάινει άέρα τ' άνυπόταχτο μυαλό μας
Και μέ γέλια, μέ φιλιά και μέ χαρά,
Τό λεβέντη χαιρετάμε δασκαλό μας!

Ο ΕΡΩΤΥΛΟΣ

